

[Justitsministeren.]

det nødvendigt, er det klart, at det maa kræve meget lang Tid. Der gøres som sagt alt fra Justitsministeriets Side, og jeg mener ogsaa, der bliver gjort alt fra Anklagemyndighedens Side, for at fremme Arbejdet saa meget som muligt; derfor kan det dog godt være, at man paa et eller andet Omraade ud fra de Erfaringer, man har, og gennem Drøftelser kan naa til en mere summarisk Behandling af visse af disse Sagers Enkeltheder.

Til det ærede Medlem Hr. Thisted Knudsen vil jeg videre sige, naar det ærede Medlem rejste det Spørgsmaal, om det ikke havde været muligt at bringe Værnemagerformuer i Ly, at jeg tror det ikke. Vi har drøftet dette Spørgsmaal med Krisepolitiet, og Krisepolitiet mener ikke, det har fundet Sted.

Saa er der § 1, Stk. 6. Dér har flere Ordførere ønsket, at Undtagelsesbestemmelsen skulde falde bort. Da jeg fremsatte Lovforslaget, udtalte jeg, at det ikke skulde støde paa store Hindringer hos mig, men jeg har tænkt nøjere over Spørgsmaalet siden dengang; det skal ikke være noget afgørende Spørgsmaal, men jeg er alligevel ikke sikker paa, at man bør lade denne Bestemmelse falde bort. Jeg kan helt slutte mig til de Argumenter, der blev fremført af det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen for et Øjeblik siden, og jeg vil gerne føje til, at man maa huske paa, at med Hensyn til beskikkede Sagførere gælder dette særlige, at Beskikkelsen som Forsvarer er en Pligt. Ved Siden af har man ment det praktisk ogsaa at lade dem administrere Formuen, men dette at de har faaet paalagt Pligt til at være Sagfører for den sigtede, altsaa er blevet beskikket af det offentlige, kan ikke give Anledning til nogen som helst Mistanke om, at der skulde kunne opstaa nogen Interessekollision mellem Hensynet til Formuens rigtige Administration og Varetagelsen af vedkommendes Interesser. Det er ikke det samme, som hvis Administratoren er Værnemagerens egen Sagfører, hvem han har været vant til at betragte som den, der varetog hans Interesse paa alle Omraader. Selv om jeg ikke er i Tvivl om, at Sagføreren i dette Tilfælde straks vil sige til Værnemageren: Nu er jeg ikke mere din Sagfører, nu er jeg offentlig Sagfører, saa kan der alligevel være en Risiko for, at Værnemageren ikke vil kunne vænne sig til, at Sagføreren nu ikke varetager hans Interesser mere; men den Risiko er ikke til Stede dér, hvor det er det offentlige, som har beskikket en Sagfører, som Værnemageren

slet ikke har haft med at gøre, og hvor det offentlige derfor siger til ham: Du skal være denne Mands Forsvarer. Dér kan jeg ikke se, at der er megen Mulighed for Interessekollisioner. (*Hjermind*: Det gælder ogsaa valgte Forsvarere!). Ja, det gælder ogsaa den valgte Forsvarer, men det er jo kun en Dispensationsbestemmelse, der er Tale om, og man kunde maaske gøre en Sondring dér mellem valgt og beskikket Forsvarer. Jeg vil være fuldt indforstaaet med, som det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen foreslog, at man indprenter Domstolene, at de i hvert enkelt Tilfælde skal tage Spørgsmaalet op til Overvejelse om, hvorvidt der bør gives Dispensation eller ej, men i øvrigt kan vi drøfte denne Sag nærmere i Udvalget.

Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Thisted Knudsen i, at Likvidation bør foretrækkes i saa stor Udstrækning som muligt for Konkurs, og jeg skal sørge for, at der gives Instruktioner i Overensstemmelse hermed. Det er ogsaa min Erfaring, at Likvidation er langt billigere at gennemføre end Konkursbehandling.

Med Hensyn til Køb af Ejendomme vilde det ærede Medlem Hr. Thisted Knudsen gerne have en Sikring mod, at nationalt uværdige Personer overtog Værnemagerens Virksomheder, hvor disse skulde realiseres. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at saadan bør det være, men dette har vi ogsaa forudsat, og det har vi ønsket at sikre os derigennem, at der i det Udkast til Bekendtgørelse om Forvaltning af Værnemagerformuer, som skal udsendes til Administratorerne, i § 2, 1ste Stykke i Slutningen, findes en saalydende Bestemmelse: Administratorer bør have Opmærksomheden henvendt paa, at Salg kun finder Sted til Personer eller Selskaber, mod hvis Adfærd under Besættelsen der intet har været at indvende i national Henseende. Altsaa, Administratorerne faar udtrykkeligt Paabud om at være opmærksomme paa dette Forhold, og yderligere gælder ifølge denne Instruks § 2, Stk. 5, at hvor det drejer sig om Afhændelse af Ejendomme med en Ejendomsskyld over 50 000 Kr., for Landbrugs-ejendomme over 20 000 Kr., skal Finansministeriets Samtykke foreligge. Jeg tror, at man derigennem har fuldstændig tilstrækkelig Sikring mod, at saadanne Ejendomme bliver solgt til nationalt uværdige Personer.

Til det ærede Medlem Hr. Hjermind har jeg ikke meget at sige, men det gør mig forfærdelig ondt, at det ærede Medlem ikke kunde goutere min Sammenligning med Cæsars Hustru og mente, at den var mere